Miquelot de Prades

Autor:
Data de publicació: 05-12-2013

Miquel de Prades (Balaguer? 1462?[1][2]- costa de Belvedere Marittimo 1505), conegut amb el nom de Miquelot de Prades, fou un soldat català famós per la seva perícia amb l'espasa i diversos fets militars. No hi ha proves segures que confirmin si tres fets documentats (sobre un esgrimista, sobre un assassí i sobre un militar que va morir a la mar) es puguin atribuir a la mateixa persona.

Miquelot de Prades

Dibuixos de l'obra Fior di Battaglia de Fiore dei Liberi (1409).

Miquel de Prades (Balaguer? 1462?[1][2]- costa de Belvedere Marittimo 1505), conegut amb el nom de Miquelot de Prades, fou un soldat català famós per la seva perícia amb l'espasa i diversos fets militars. No hi ha proves segures que confirmin si tres fets documentats (sobre un esgrimista, sobre un assassí i sobre un militar que va morir a la mar) es puguin atribuir a la mateixa persona.

Fets documentats
Assassinat de Joan Borja a Roma
L'historiador Jerónimo Zurita explica l'assassinat de Joan Borja , fill d'Alexandre VI a Roma, l'any 1497.[3] La mort fou atribuïda a Michalot de Prats aleshores al servei de la víctima.

Esgrimista contundent a Itàlia i a Montserrat
Gonzalo Fernández de Oviedo y Valdés, en la seva obra Las Quinquagenas de la nobleza de España,[4] parlava d'un soldat català (Michalot de Pradas) que campava per Itàlia guanyant tots els duels amb una estocada segura al coll de l'oponent. Penedit de la seva vida, aquell soldat anà a refugiar-se al monestir de Montserrat. Un mal dia es presentà un soldat italià amb dues espases i desafià Miquelot (dient que volia veure l'estocada secreta, afirmant que ell sabria contrarestar-la). Miquelot es negava rotundament a lluitar però la insistència de l'altre el va obligar a fer-ho. L'italià va acabar mort, amb una estocada al coll. Probablement no hi havia millor manera d'ensenyar-la. Penedit de la nova mort

anà a Roma a demanar perdó. El papa el va incorporar a les seves tropes.[5]

No hi ha cap document que indiqui el tipus d'espasa emprada per Miquelot i els seus oponents. Tan podria tractar-se d'una espassa ampla (rígida i pesant) com d'una espasa flexible i relativament lleugera.

Militar al servei del Pontífex

(Sense cap relació, a priori, amb els fets anteriors) hi ha un Michalot de Prats que amb una caravel·la armada a Nàpols perseguí i feu fugir uns corsaris prop de Belvedere Marittimo . El vaixell de Michalot, alguns llenys que l'acompanyaven i les naus corsàries capturades patiren un tempesta sobtada i s'enfonsaren (any 1505). Tots els tripulants s'ofegaren.[6]

Conclusions

No sembla impossible que un únic personatge fos el protagonista dels tres fets.

Referències

? Indice de las cosas mas notables que se hallan en las quatro partes de los Annales y las dos de Geronimo Çurita .... por Alonso Rodriguez, 1604, p. 634–.
? Zurita, Jerónimo. Los cinco libros postreros de la historia del rey Don Hernando el catholico: De las empresas, y ligas de Italla. por Diego Dormer, Impressor de dicha Ciudad, y del Hospital R.y G. de N.S. de Gracia, 1670, p. 151 [Consulta: 26 desembre 2019].
? Zurita, Jerónimo. Anales de la corona de Aragon. Por Lorenço de Robles... A costa de los Administradores del General, 1610, p. 123 [Consulta: 26 desembre 2019].
? Las quinquagenas de la nobleza de España. Gonzalo Fernández de Oviedo y Valdés.1880. Real Academia de la Historia de Madrid .
? Cervantes Saavedra, Miguel de. El ingenioso hidalgo Don Quixote de la Mancha. Impr. Real, 1835, p. 364 [Consulta: 26 desembre 2019].
? Mariana, Juan de; Moñino y Redondo Floridablanca (conde de), José; Miñana, José; Queipo de Llano Ruiz de Saravía Toreno (conde de), José María. Historia general de España: la compuesta, enmendada y añadida. Gaspar y Roig, 1852, p. 202 [Consulta: 26 desembre 2019].